Fransk
Engelsk
Italiensk
Portugisisk
Norsk

CSJournal

St. Joseph Søstrene av Chambéry's kongregasjon
April – Mai • År 2015 - n. 2

GENERAL RÅDET

Den sårede verden har behov for omsorg

Sr. Philomina Pazhooruparambil
Generalrådet

De siste par måneder har jeg reist til Pakistan, Bolivia, Nord/Nordøst Brasil og så til India.
Jeg har vært vitne til våre søstre i samarbeide med våre assosierte medlemmer engasjerte i liv givende oppgaver ved å være nærværende for mennesker i nød. Jeg hørte dem gjentagne ganger si at for dem er temaet til vårt Generalkapittel 2015 «Leve Enhetens og Forsoningens Dynamisme i periferien av vår splittede verden» mer relevant enn noen sinne.
Hvorfor er det relevant? Under vår forberedelse til Generalkapitlet, avsetter søstrene i alle våre Provinser,Regioner og Misjoner tid til bønn og refleksjon rettet mot retningen vår Kongregasjon bør ta for å gi et mer radikalt svar på kallet og behovet i vår tid.
Avisene og Tv. Rapportene er fulle av tragiske historier om mennesker som har mistet alt, som kjemper for å holde seg i live. Vi hører tusener av stemmer som ber om helbredelse og mulighet til å leve et liv med verdighet. Tap av liv og situasjonen til alle som lider som en følge av jordskjelvet i Nepal er langt over vår fatte evne. I Irak og Syria, i Nigeria og Libya, i Kenya og regionene i Asias subkontinent, er jorden faktisk gjennom trukket av blod. Kirker fylt med mennesker er blitt sprengt i stykker under liturgiske feiringer i Irak, Nigeria og i Pakistan. Tusener av flyktninger har mistet livet i middelhavet under flukten fra hjemlandet for å finne et tryggere sted å leve.

OVERSIKT

GENERAL RÅDET

Den sårede verden har behov for omsorg — FORSIDE

PROVINS/REGION/MISJON

Nye Helgener — 2

Løfter — 2

São Paulo: Utvid omfanget av ditt telt — 3

Tsjekkia: Vi feiret 20 års nærvær i Tsjekkia — 4

Italia: Casaletto et hus som bevarer livet — 5

Tanzania: Hjelpe kvinner gjennom Kreativitet og delaktighet — 6

Porto Alegre: St. Josephsøstrenes sjette Latin Amerikanske Seminar — 7

Pachmarhi: Angrep på Kirker skremmer Indiske kristne — 8

Mocambik: Alt til sin tid og sitt sted — 9

Italia: Tillit: en utfordring og en nødvendighet — 10

N/NE: Et rundhåndet utbytte på grunn av egen innsats — 11

Lagoa Vermelha: Internasjonal kongress for de ansvarlige for klosterutdanningen — 12

Et spørsmål som vi bør stille oss er: Hva gjør jeg for å gjøre vår splittede verden hel?
Hvordan kan jeg være en medfølende hjelp i splittelsene som omgir meg? Det er sikkert at vi ikke kan løse alt, men vi kan gjøre noe både individuelt og som Kongregasjon. Kallet til oss i dag er å gå utover vår trette velbrukte veier.
Vi må la oss engasjere sammen med Ånden, Han er aktiv i vår verden , anstrenge os benytte våre ressurser kreativt for å møte dem som er i størst nød, tillate Ånden å føre oss.
Vi vet at den Hl. Ånd ikke er ferdig med oss ennå. Vi er kalt hele tiden til å komme videre. Det vi har behov for er en ny måte å se vårt liv og vår oppgave på, dette vil føre oss til å gi mer energi, bønn for å engasjere oss på denne veien.
Vi vet at svarene på alle våre brennende spørsmål finnes i oss selv. Vår oppgave er å lytte oppmerksomt til Åndens summing i vårt indre, finne veien til å gå videre og vandre hånd i hånd sammen inn i det ukjente
Mer og mer er det nødvendig at vi blir klare over at vi alle er både Kristusbærere og Kristus søkere, det er med på å åpenbare Gud. Når våre hjerters øyne er åpne, ser vi Gud overalt. Denne erkjennelsen leder oss til steder vi selv ikke ville velge, å engasjere oss med mennesker vi selv ikke ville ha valgt, ved utrettelig å arbeide til inntekt for de som har mest behov. Det er ikke behov for at vi tar på oss flere oppgav er for å være nær dem som er i nød.
Under vår forberedelse til Generalkapitlet i oktober, bør vi spørre oss selv, hvilke mennesker eller grupper ønsker vi å gi vår kjærlighet og omsorg, eller hvilke grupper er det som viser oss sin smerte. Hvilke situasjoner i livet, hvilke relasjoner kommer til å oppleve endring, forsoning som et resultat av Kapitlet. Hvor kommer

såkorn for nytt håp til å bli plantet? Måtte alle våre refleksjoner og forberedelser føre til håp, ny retning og endring i vår søken etter nye radikale måter å leve som St. Josephsøster i verden.

Løfter

Første Løfter

Nirmala, 30/05/2015
Sr. Manjula Lakra, Sr. Sangeeta Lakra

Pachmarhi, 30/05/2015
Sr. Lilly Dung Dung, Sr. Binita Kerketta, Sr. Pramila Dung Dung, Sr. Gulap Kiro

Tanmaya, 31/05/2015
Sr. Promila Jojo, Sr. Sangeeta Bara, Sr. Ayesha Toppo

Nagpur, 31/05/2015
Sr. Bertila Tete, Sr. Bhavani Vankalaya, Sr. Karuna Kujur, Sr. Mezita Pereira, Sr. Priyanka Nayak, Sr. Pushpa Kerketta, Sr. Reshma Kullu, Sr. Vijaya Kumari

Evige Løfter

Pachmarhi, 30/05/2015
Sr. Sirisha Kota
Sr. Teresa Varghese

Tanmaya, 31/05/2015
Sr. Rani Utukuri

Nirmala, 30/05/2015
Sr. Vasanta Mary Joseph
Sr. Dhanya Francis
Sr. Ursula Nareti
Sr. Sujata Palepu
Sr. Sonia George
Sr. Agnes Pendro
Sr. Preia Fernandes

Nye Helgener

Sr. Maria Ottilie Fleerkortte (90)	Norge	08/04/2015
Sr. Almerinda Gesser (76)	Paraná	08/04/2015
Sr. Patricia Corcoran (79)	USA	20/04/2015
Sr. Teresinha Galli (81)	Caxias do Sul	20/04/2015
Sr. Maris Stella Hickey (84)	USA	24/04/2015
Sr. Maria Cacilda dos Santos (78)	São Paulo	13/05/2015
Sr. Katharina Benkhoff (86)	Norge	23/05/2015
Sr. Therezinha Scalco (80)	Caxias do Sul	25/05/2015

Utvid omfanget av ditt telt

Sr. Luiza Rodrigues
São Paulo provinsen, Brasil

Itu, kongregasjonens vugge i Brasil, var ca. 140 søstre, representanter for provinsens fem provinser og N/Nø Regionen samlet i tiden 18. til 20. april 2015. Hva var så viktig for at så mange søstre skulle samles på det historiske stedet Itu, det velsignede stedet som tok imot de første søstrene fra Frankrike i 1858?

Alle var tilstede for å være aktive. som St. Joseph søstre av Chambéry , være med på organiseringen av fem provinser og en Region til en provins, med en ledelse og struktur som er tilpasset vår tids realitet. Grunnen er å styrke søstrenes misjon i Brasil. I løpet av tre dager drøftet de forslaget med stor ansvarsfølelse, tillit og nåde.

Generalrådet var tilstede ved søstrene Sally Hodgon og Ieda Tomazini, som ved sine ord ga inntrykk av klarhet, respekt og åpenhet. Det var en sikkerhet for gruppen, til å gå veien i en dyp enhet og i harmoni med hele kongregasjonen. Søster Sallys åpnings ord var en sterk oppfordring til å tenke på Brasil uten grenser, se mot områder som ennå ikke er berørt av vår karisma, at vi må skjelne mellom ropene etter vårt nærvær. Det var et kall, en utfordring til å vandre med Ånden. Hun avsluttet med å minnes Pave Johannes Paul II som i sin formaning i Vita Consecrata sa »Se på fremtiden , dit Ånden sender dere for å utføre store ting.» Hun tilføyde « Se på fremtiden dit Ånden sender oss for å utføre enda mer. Vi, Generalrådet, oppfordrer dere til å gå fremover og bli denne fremtiden. Ja,Å VÆRE. Er fremtiden.»

Vår juridiske rådgiver, dr. Hugo Sarubbi C. De Oliveira begynte sitt arbeide ved å minnes at denne prosessen er et svar på Søstrene kall og fra realiteten. Dets grunn til å være, er misjonen inspirert av den Guddommelige Ånd, som har dannet veien. Med hans evne, forsikring, kunnskaper, og klarhet hjalp han gruppen til å gå fremover mens han tok vare på de juridiske elementene i prosessen.

Søster Virma Barion, en rådgiver, møteleder, og ordensperson fra Karmelitt søstrenes of Charity of Vedruna kongregasjonen , ledet gruppen med visdom og kunnskaper og forståelse gjennom refleksjoner, studier og definisjon om hvordan det nye Rådet bør sammensettes. Det skal ha fem medlemmer: en Provinsial og fire råds søstre. De kommer til å ha et Utvidet råd som rådgiver, Provinsrådet skal invitere en spesiell gruppe sammensatt av områder og situasjoner som skal utgjøre det Utvidede Rådet,. Etter bønn, dialog, konsultasjoner og studier i provinsene/ regionen bestemte forsamlingen at provinshuset skulle være i Curitiba.

Den kanoniske lov krever at en med utdannelse i «kanonisk» rett, er med på beslutningene, denne oppgaven hadde søster Mercedes Darós.

Kriteriene for å være med på provinskapitlet januar 2016 ble fremmet under dette møtet. Fra den dato er det kun en provins i Brasil, godkjent av Generalforstanderinnen. På dette kapitlet vil Provins rådet velges og beslutningene fra General kapitlet 2015 implementeres.

Gruppen er samlet foran et 100 år gammelt mango tre

Dette er en lang vei å gå, Det betyr å gå sammen i en retning. Hvert medlem er invitert til å ha øynene fiksert på målet, og med åpent hjerte ta i mot og anerkjenne den nye reorganiserte provinsen, som allerede er betraktet med glede, forventing og håp. Integrasjon prosessens team, sammen med provinsialere og N/Nø koordinatoren, fortsetter med å forberede det første kapitlet i 2016. Fremfor alt er den dype erfaringen fra dette møtet merket med enhet, godt humør og engasjement. Dette er levende i hver søsters hjerte på veien til «En Provins i Brasil.»

Vi feiret 20 års nærvær i Tsjekkia

Sr. Celine Kalathoor, Sr. Gisela Heitz og Sr. Jaya Mathew
Tsjekkia

En mengde venner, medarbeidere og gratulanter i alle aldersgrupper, var med for å feire kommuniteten i Plzens, 20 årige nærvær i Tsjekkia.
De kom fra nær og fjernt, både troende og ikke troende. Kommuniteten hadde valgt St.Joseph festen til feiringen i takknemlighet og glede både til Gud og alle som har fulgt dem i deres oppgaver gjennom de siste 20 årene. Kommuniteten var glade for at Biskop Radkovsky , som ønsket søstrene velkommen i 1995 til sitt bispedømme, kunne være hoved celebrant under eukaristifeiringen sammen med et stort antall preste venner. Kongregasjonens ledelse var representert av S.Clementina Copia som var glad for å kunne være sammen med komuniteten. Som et tegn på takknemlighet ga S.Clementina Biskopen et bilde av den hellige Joseph. Litografien var laget av en venn av kommuiteten, en Hussite prest, og Biskopen var dypt rørte både p.g.a.bildet og tanken.
Etter den Eukaristiske feiringen ble det servert forfriskninger og anledning til å snakke sammen. Atmosfæren var festlig og fylt med minner som folk delte med hverandre. Et stort antall av gjestene hadde vært med fra begynnelsen og fulgt kommuniteten gjennom de tyve årene.
Den praktiske ordningen med feirigen hadde kommuniteten av Salesianske søstre som bor i samme bygning stått for. De to kommunitetene støtter hverandre på mange måter – så mye at det var vanskelig for folk skille dem fra hverandre. Vi er rett og slett søstre, forenet i tjenesten til Gud. Kommuniteten mottok mange gode ønsker fra dem som var tilstede, takknemlige ord, oppmuntring, hengivenhet og kjærlighet. Kommuniteten opplevde seg virkelig velsignet av Gud og folket.

S. Clementina gir litografien av denhl. Joseph til biskopen

S. Jaya, S. Gisela, Biskop Radkovsky, s. Celine og s. Clementina (v.til h.)

Casaletto et hus som bevarer livet

Sr. Cristina Gavazzi
Italia

Omfavnelser og tårer! På den 16. april, omfavnet flere mennesker som hadde sluppet unna Nazistenes barbarisme, en av sine reddere.Den internasjonale Raoul Wallenberg Foundation , ga St. Josephsøstrenes skole i Roma utmerkelsen som «Et hus som bevarer livet»

Under Nazistenes okkupasjon i Roma, i tiden september 1943 og april 1944, ga søstrene tilflukt i deres skole og hjem til mer enn 30 jødiske gutter og jenter samt flere av deres mødre. Kvinnene ble utkledd som katolske nonner, når det var nødvendig.

Med skolens rektor Moder Ferdinanda (Maria Corsetti) og en av novisene Sr. Emerenziana (hennes navn var Anna Bolledi), og andre søstres hjelp, risikerte de daglig sitt liv, fordi nabo huset,som tilhørte en jødisk familie, var okkupert av tyske soldater. Det var intet som skilte de to husene.

I klosteret hvor jødiske kvinner og barn ble holdt i skjul, benyttet de tyske soldatene ofte kjøkkenet og til og med hallen til sine fester. En kaptein med navnet Sigmund, kom noen gange uanmeldt for å spille på orgelet, dette skapte panikk blant flyktningene som løp og gjemte seg i klasserom som var omdannet til soveværelser. Seremonien den 16.april var organisert av Raoul Wallenberg Foundation, og kulminerte med avdekningen av en minnetavle , på skolens ytre vegg, og erklærte «Et Hus som bevarer Liv»

Sr. Emerenziana hilser på Marta Ravenna og Pia Donzelli (tidligere elever ved Istituto San Guiseppe, reddet fra Nazistene)

Sr. Emerenziana er nå 93 gammel, den eneste av søstrene som fortsatt er i live, har fått utmerkelsen som «Den Rettferdige blant Nasjoner» av Yad Vashem, var med på seremonien.

Det mest rørende øyeblikket før selve seremonien, var da Marta Ravenna, som ble tatt imot i klosteret da hun var 6 år gammel, omfavnet sr. Emerenziana, som er helt klar og har fortsatt god hukommelse. Hun ble meget rørt, fordi hun visste ikke at Marta skulle være tilstede. Martas mor, Elena, var leder for den Jødiske skolen i Roma i 1943, hadde bedt søstrene om å gi husly til sine sønner og nevøer, da hun oppdaget at hennes eget liv var i fare. Marta ble fulgt av sin mann Mario Lattes, som også var reddet under den tyske forfølgelsen vinteren 1943-1944. Han var reddet av Mario Tirapani, en prest i Firenze, som nylig har fått utmerkelsen «Den Rettferdige blant Nasjoner» av Yad Vashem.

Sr. Emerenziana ble også omfavnet av to personer som var blitt reddet på søstrenes skole, begge var 84 år gamle: Pia Donzelli, katolikk, en anerkjent universitets professor,hun kom fra Sicilia for å være med på feiringen, og Roberto Calderoli, en jøde som fikk tilflukt i klosteret med sin bror og mor.

Marta Ravenna forklarte hvordan søstrene respekterte deres identitet, religion og kultur: enten det var bønn eller de jødiske helligdager , mødrene som hadde tatt sin tilflukt der organiserte jødiske feiringer, delte sin spesielle mat med de øvrige elvene, flyktninger og søstrene. På vegne av Romas ledelse, var både lederen for kommunestyret Cristina Maltese og lederen for kommunal rådet Alessia Salmoni var tilstede under seremonien. Eyal Lerner, en Israelsk sanger og musiker , fremførte en sang skrevet av en ung jødisk dikter Hannah Senesh. Feiringen avsluttet ved at Amedo Minghi, en av nåtidens største sangdikter i Italia, fremførte i en video «Jerusalem» en sang sunget sammen med en muslim fra Palestina og en Jødisk sanger fra Israel.

Avdukingen av minnetavlen i inngangen til St. Joseph (San Giuseppe) skolen

Hjelpe kvinner gjennom Kreativitet og delaktighet

Sr. Josiane Mota Coelho
Tanzania

Landsbyen Msalaba Mkuu hvor vi har vår andre kommunitet i Erkebispedømmet i Songea, Tanzania, tar seg av grupper med kvinner som kalles Mkomanile og Juhudi. Begge grupper består av unge kvinner som er blitt gravide under studier. Vanligvis blir de utvist fra skolen. I denne landsbyen lever studentene i et hospits og dermed kan de fortsette med studiene . Disse unge kvinnene kan komme tilbake til sine foreldre for å ta vare på barna sine, og for å bygge et familieliv, men de er hverken fysisk eller psykisk forberedt til dette.
Erkebispedømmet forsøker å møte denne situasjonen ved å åpne en skole for disse unge kvinnene, der de lærer å sy, dette sikrer dem en utdannelse. Det var umulig å la dem fortsette på hospitset og sikre dem mulighet til skolegang, derfor ble skolen lukket. Men med hjelp av den Italienske organisasjonen NGO-COP- Kooperasjon som virker i områder under utvikling – i partnerskap med sognet og direkte støttet av St. Josephsøstrenes kommunitet i Msalaba Mkuu ved søster Valesca, ble Mkomanile gruppen grunnlagt.
Målet er å utvikle et program sammen med disse unge kvinnene, som med noen få unntagelser er undre 30 år. Etter flere forsøk har vi klart å lage flere typer produkter, som punger, kleder, batikk, sengeklær og bordduker.
Den andre gruppen, Juhudi, har samme karakteristika, men kvinnene lager armbånd, øreringer og småting man kan pynte seg med. Disse to gruppene arbeider med resirkulert materiale, og meste parten av det de lager blir solgt i Italia gjennom COPE NGO og våre italienske søstre. Dette sikrer avsetningsmuligheter for kvinnene og er en viktig finansiell vekst for familiene. Søster Valesca er en stor støtte for dem, hun støtter dem ved sin kreativitet og sjenerøsitet, svarer på spørsmål og tegner nye mønstre.
Gruppen er en del av et utviklingsprogram for kvinner, hvis hensikt er å skape oppmerksomhet i kampen for å hindre vold i hjemmet. På Valentin dagen 14. februar 2015 ble det utvekslet gaver, Dette var viktig fordi de menn som kom til begivenheten pleide å lytte til hverandres klager over ektefellene. Kvinnene ga uttrykk for den realiteten de levde under ved å gjøre meste parten av arbeidet både i hjemmet og på marken. Dessuten tok de vare på barna, men de ble ofte dårlig behandlet av sine partnere.
En politi betjent som er ansvarlig for kjønns spørsmål og som kjemper mot vold i hjemmet ga en utredning om kvinners og barns rettigheter og hvilken straff loven benytter i slike tilfeller Hun oppmuntret alle til å arbeide for likhet mellom kjønnene og oppfordret dem til å tale ut om disse sakene som ofte er skjult i det stille både av ofrene og/eller familiene.
Dette ga oss St.Josephsøstre, anledning til å fremme vår enhets karisma og støtte ektepar som ønsker å leve sammen og som opplever trofasthetens og respektens nåde. Søster Valesca bemerket dette med følgende ord:» Forsøk å minnes den første gang dere møtte hverandre og bestemte dere for å leve sammen. Så spør dere selv: Hvorfor holder vi fortsatt sammen? Gud er en kunstner som skapte oss på denne måten. Først opplever vi en stor tiltrekning, etter en tid kommer engasjementet/forpliktelsen. Vi kan si at kjærligheten blir en tjeneste for hverandre og barna. Dette er en moden kjærlighet som varer. Det er trofasthetens arbeide.»

S.Valesca til venstre, stående sammen med en gruppe unge mødre og deres barn

St.Josephsøstrenes sjette Latin Amerikanske Seminar

Sr. Nilva Dal Bello
Porto Alegre provinsen, Brasil

St. Josephsøstrenes sjette Latin Amerikanske seminar ble holdt i Mexico, 12.-25.april 2015, i Marist brødrenes hus. Seksti søstre deltok fra Latin Amerikanske land, Karibia, USA, Canada og Frankrike- de representerte 17 St. Joseph kongregasjoner inspirert av den samme Karisma og spiritualitet. Seminaret ble koordinert av søstrene Gloria Philip(Argentina), Griselda Martinez (Mexico), Alejandra Ortiz (Mexico), Peggy Murphy (Peru) og Janet Landers (USA),en oppgave de utførte med utrettelig energi, klarhet og vitalitet. Vi ble inviterte til å dele St. Josephsøstrenes livgivende energi, i det vi gledet oss over Latin Amerikas rikdom, reflekterte vi over historien og veien som Pater Médaille har risset opp for oss i vårt forsøk på å få alt frem i dagens lys.

I begynnelsen av møtet engasjerte søster Griselda oss med følgende:»
Vi St.Josephsøstre har de samme kromosomer, det samme blod som flyter i våre årer og, sammen blir vi konfrontert med de samme farer som plager menneskeheten i våre dager.
Vi må anerkjenne at vi er en ENHET. Vi har behov for å vekke vår kapasitet og kreativitet. Alt er knyttet sammen : vår tilbøyelighet, holdning, overbevisning, mangfold, kultur, liv, dynamisme...Og våre hjerter banker fortere, bryter hindringer.»

Vi reflekterte over «Mystiske Erfaringer», og betydningen av disse ordene i alle språk, fordi vi er en familie og dette er vår identitet som St. Joseph søstre. «Vårt kall er å leve et mystisk liv, å gå inn i Guds liv og mysterium...»
Koordinasjons teamet var hele tiden oppmerksom på spiritualiteten og våre erfaringer samt innholdet.
De benyttet seg av utallige dynamismer som hjalp oss til å komme inn i prosessen og komme gjennom vanskelighetene forårsaket av kultur, språk, den enkeltes rytme, og oversettelsene. Gradvis kommuniserte vi med det samme språk ved våre fakter, øyne, smil, åpenhet,kunnskap og imøtekommenhet, mangfoldet ble beseiret og hver enkelts gave anerkjent og Guds kjærlige nærvær var synlig.
Vi ble ført inn i en fordypelse i Pater Médailles ord og forståelse av det mystiske livet,erfaringen om den reneste og mest fullkomne kjærlighet.
De Opprinnelige Dokumentene, pater Médailles arv, hjalp oss til å bli klar over at i vår menneskelighet finnes det en arv, en glød for Mysteriet. Treenigheten leder oss inn i Guds kjærlighets dynamisme. Vår spiritualitet er Trinitarisk og inkarnert. Derfor er vi til trukket av et liv i tjeneste, i relasjoner, til «den totale dobbelte forening av oss selv og vår kjære neste med Gud«.
Det lille Foretagendet misjon er innenfor Jesu store prosjekt. I Gud og med Gud, er vi istand til leve vår enhets misjon.
I tillegg til det rike innholdet, det mystiske og det å være sammen, fikk vi den store gleden av å ta del i en Eukaristisk liturgi i Basilikaen Vor Frue av Guadalupe, å fremme våre bønner sammen med alle de som tok del i en vedvarende pilegrimsferd. Vi besøkte den gamle Basilikaen og haven på toppen hvor Juan Diego levde og hvor han møtte Jomfruen av Guadalupe. Vi besøkte også pyramidene og ruinene etter Aztekerne. Under et besøk i Mexico by, så vi en oppsetning av folkedanser typisk for den Mexikanske kulturelle folke- tradisjon. Alle som tok del i seminaret, betraktet dette som en tid full av nåde og privilegium
samt med en ansvarsfølelse i å være «Tradisjonens Bærere».

Søster Nilva Dal Bello i Mexico

Vår frue av Guadalupe, Mexicos vernehelgen, som åpenbarte seg for Juan Diego 9/12-1531

Angrep på Kirker skremmer Indiske kristne

Sr. Maurice Thekkekuzhikattil
Pachmarhi provinsen, India

Ledere fra en Kristen forsamling tok del i en minnesamling p.g.a. passiviteten til autoritetene i Collector Saurabh Rao distriktet

Nylig har stor usikkerhet og frykt sluppet løs i de kristnes hjerter i India. Dette gjelder særlig grupper av kvinner og menn i ordenslivet, grunnet ondskapsfulle planlagte angrep mot dem på forskjellige måter i forskjellige deler av landet.

Daglig skanning av avisene, vitner om voldsom vold, vold mot kvinner og barn og minoritets kristne samfunn. Beviset er ; mange kirker som er blitt ødelagt på ulike steder i India samt fem kirker som ble ødelagt i den Indiske hovedstaden siden desember 2014. Nylig ble en nonne i et kloster i West Bengal voldtatt, denne nyheten ble slått opp rundt om i verden.

Uslingene gikk inn i Jesus og Maria klosteret mellom 1 og 4 om formiddagen den 16. mars. De gikk inn i forstanderinnens rom hvor de overfalt og voldtok den 71 år gamle nonnen. Tre av de fem søstrene ble bundet fast i huset. Så gikk overfalls mennene inn på overlærerens rom, og ransaket skolens kontor. De fortsatte til kapellet, tyvene kastet de konsekrerte hostiene på gulvet, og tok med seg kalken og ciboriet.

I solidaritet med søstrene ble det holdt en protest samling sammensatt av personer fra forskjellige trossamfunn. Barn, unge og voksne sang hymner og bad bønner.

Gjenklangen av Bengali og engelske sanger om kjærlighet, liv, medmenneskelighet lød overalt, angsten over myndighetenes handlingslammelse var åpenbar. Erkebiskop Thomas D'Souza fra Calcutta, som hadde bedt folk om å vise solidaritet med den voldtatte ga uttrykk for følgende: « Vi anmoder på det sterkeste regjeringen og administrasjonen å arrestere de skyldige så de kan dømmes av retten,» Dette sa han under en enorm samling i Allen Park i Calcutta.

Møtet besluttet også at et felle utsagn skulle skrives for å bli sirkulert blant de større Kristne forsamlinger,med hensikt å samle alle under en felles fane. Flere senior medlemmer og to av de fire Indiske Kardinalene ,nemlig Ivan Dias og Baselios Cleemis, var tilstede på møtet som ble holdt i Biskopens hus. Fredelige demonstrasjoner mot angrepene ble holdt på flere steder.

Indias statsminister Narendra Modi sa han var «dypt bekymret» over voldtekten på nonnen og ødeleggelsen av en kirke, men kristne grupper ga uttrykk for at hans ord hadde liten virkning på frykten som rammet den lille kommuniteten. Da hans høyreving Hindu regjering kom til makten førte det til at «Vi følte oss meget, meget sårbare»,sa John Dayal, en kristen leder og samfunns aktivist, på sidelinjen i en konferanse for Indiske Kristne grupper. En dag senere ble en kirke i nord Haryana staten ødelagt og vandalene plantet et flagg med navnet til Hindu guden Rama.

Seksuell vold er fremherskende i India, og motivet for å voldta nonnen var uklar, flere angrep har funnet sted mot de kristne forsamlingene , som er litt mer enn 2 prosent av landets 1.3 milliarder mennesker. « Det er en følelse av utrygghet fordi staten ikke beskytter oss». «Det er hendelser over hele India, « sa Rev. Sunil Dandge, en pastor fra syd Bangalore. Angrepene fortsetter. Dessverre, blir ikke arbeidet gjennomført av de Kristne fellesskap som driver skoler, høyskoler, hospitaler, sosiale velferd sentra, aldershjem, hjem for foreldreløse i hele landet og er dypt engasjerte i å heve samfunnet som et hele, ansett som et gode..

De radikale innen Hinduene glemmer at kristne er Indere og har den samme rett til å tro som landets Konstitusjoner hevder.

Alt til sin tid og sitt sted

Sr. Vilma de Oliveira
Lagoa Vermelha provinsen, Brasil

Etter å ha benyttet mye tid til å dyrke drømmen om et liv i et Afrikansk land, ble det mulig for meg å leve på «et velsignet» område i byen Mocimboa da Praia, Mocambik. Der opplevde jeg at jeg observerte og bygget meg en vei inn i folks dagligliv med respekt og omtanke, uten å glemme at jeg oppholdt meg i en annens hjem, nemlig «min kjære nabos» hus. Mine øyne hadde møtt et smilende folk, full av sjarme, fantasi, glede og farger, til og med under lidelser vet de hvordan de skal få dagliglivet til å være lettere.
De er et kreativt folk og kunst som en naturlig del i tilværelsen. De bor i et land rikt på naturlige resurser, men uten en rettferdig fordeling av godene blant folket og med alvorlige langvarige konsekvenser. Dette har en virkning på folket gjennom urettferdighet, sult,følgene er arbeidsløshet, analfabetisme, sykdom og mangel på profesjonelle med kvalitet på alle områder. De lider også av mangel på mulighet til å utvikle unge talentene til unge mennesker som drømmer om et bedre liv. Jeg observerte sunne barn smilende og lekende, sterke menn og kvinner fulle av håp i arbeid, og med tro på bedre dager for landet sitt.
Med sorg, observerte jeg også familier og barn som var sultne, syke, med dårlig ernæring og uten den nødvendige hjelp for å få et bedre liv.
Selv opplevde jeg gleden over en enkel og ekte imøtekommenhet, mot en fremmed som ankom med sin bagasje, en del av seg selv og som oppdaget gradvis det gåtefulle hos det Mozambiske folket. For dem er imøtekommenhet og gjestfrihet grunnleggende , en holdning som fjerner mistro til det ukjente,danner nærhet og vennskapsbånd. Jeg erfarte og gledet meg over å være en del av denne vakre misjonen ved å gi litt av meg selv, i det jeg følte et nærvær av enhet. Jeg lærte hverdag hvordan bli misjonær i et fremmed land.
Jeg var i stand til å bidra med forskjellige aktiviteter, utdanne kateketer, øvelser i landsbyene, ga veiledning på forskjellige områder som samfunnsånd, for eksempel, retten til eiendom, helse, utdanning, en komite for innvandrere, undervisning; og organisering av prosjekter som ga økonomisk vinning.
Jeg følte at jeg tømte meg selv, lot fare alt jeg hadde tenkt og ønsket.
Det var nødvendig at jeg fornyet meg i inkulturerings prosessen. Fremfor alt var jeg overbevist om at det var riktig å leve i nye land hvor alt er ukjent. Det er en uforglemmelig erfaring, jeg opplevde hvor godt det var å føle seg som «intet «, stole på Guds hjelp og la meg lede i gode dager som i dager med utfordringer. Min bagasje er ikke mer den samme. Den er blitt rikere med nye kulturelle elementer, kunnskap og nye referanser til det ukjente. Hva kan jeg si om denne rike erfaringen i Mozambik? Å gå ut fra våre hjemlige telt er godt for oss og leder oss

Søster Vilma i Mocimboa da Praia

til å ta imot det nye og feire enhver seier. Jeg ble klar over at Jesu ord: «Jeg vil gjøre dere til lys for nasjonene», skjer hver dag gjennom små ytelser. Jeg vet ikke om jeg levde livet i dets fylde i dette kallet, men jeg kan med sikkerhet si at , jeg har gjort så godt jeg kunne og at alt jeg erfarte i Mosambik skjedde med kjærlighet, hengivelse glede og tilgjengelighet i misjonens tjeneste.

Tillit: en utfordring og en nødvendighet

Sr. Rosalba Scaturro
Italia

Deltaker i en situasjon for å fremme tillit

Under novenen til den Hl. Joseph, organiserte teamet for kontakt med de unge den årlige refleksjons weekenden.En weekend, med anledning til å drøfte, be og ha fellesskap med unge universitets studenter. Vi deler noen av tankene deltagerne kom med under vår tid sammen med dem i Foligno og Assisi.

Mariangela: «For meg var retretten åndelig sett viktig, fordi jeg har søkt etter en ny tro som følger positive røster som viser til den beste veien. Men jeg er ute av stand til å gå videre med dette fordi det er tyve år siden jeg har vært til skrifte. Da jeg kom til De Fattige Klaras kloster, følte jeg det var på tide at jeg ba om barmhjertighet, tilgivelsen og gikk inn i en ekte dialog. Jeg fant styrken til min åndelige ferd. Katekese om teksten hos Matteus 1:18-25 bekreftet frigivelsen av gode, ekte,sterke valg. Joseph hadde tillit og forsøkte å se utover de sannsynlige fakta for å favne en utmattende, fascinerende, mystisk vei.»

Mariangela tilføyde «Jeg har fått med meg et positivt bilde av dere søstre Jeg har sett at dere hver søndag før dere går til bords synger . Dere gir meg et bilde av kvinner som er underveis for å oppdage Jesu dybder. Dere har gitt opp alt for å følge ham, frie, gudviede kvinner. Dere har gitt alt for å følge ham, dere er frie gudviede kvinner som lar seg overraske og lar seg engasjere og tar veien som fører til frelse.»

Maria Giovanna: «Tillit er for meg både en utfordring og en nødvendighet. Tillit åpner for livet! Tillit gjør meg levende! Det gir meg en mulighet til å elske! Det er en stor satsing! Folk er ikke alltid verdig min tillit. Allikevel er tillit en nødvendighet for meg, et behov. Sagt på en annen måte, uten tillit, ville det ikke vært kjærlighet, selv om det tillater andre å såre meg!

Den hellige Frans, hørte vi, hadde synlige tegn på sin kropp om din totale tillit, Før ham, lot Jesus seg såre av kjærlighet til enhver av oss. Det å leve i relasjoner med ønske om å leve mer forent med Jesus, er for meg å gi ham mulighet til å omdanne selv de dypeste sår til en gryende vår med nytt liv. Dette vil ikke si at det ikke kommer til å være flere krenkelser, eller at det vil være utslettet, eller at andre ikke vil kunne såre meg mer. I fortiden er alt til stede. Min tillit er ikke alltid riktig, til og med i dag! Men isteden for å trekket meg tilbake og gjemme meg i en mørk kjeller som et såret dyr som frykter nye angrep, ønsker jeg å gi Jesus en sjanse til å komme inn i kjelleren med lys, med tillit til at han er Herren til en tillit som fornyes hver dag, først og fremt i og for meg, en tillit til den jeg er nå!»

Fabiana: «Den erfaringen som jeg først og fremst bærer i mitt hjerte er dynamikken til alle stemmene, forvirringen og manglende selvtillit ga et bilde av det som skjedde i meg nesten hver dag, så ofte at jeg nesten ikke var klar over det. Et bilde, en dyp følelse kom frem mens jeg skulle rettlede Monica som hadde blitt bundet for øynene, den enkleste måten å komme til den andre siden av rommet på. Jeg sa, « Kom til meg, kom igjen!» og hun hadde tillit til meg, hun lyttet til meg! Jeg ble klar over hvor dyp tillit Gud har til enhver av oss. Den får oss til å gå fritt, får oss

til å gå foran ham, samtidig som vi forsøker å beskytte oss uten å bli lagt bånd på. Han gjør det med en Fars kjærlighet. Hvis jeg til gjengjeld har tillit til Jesus, « Behøver jeg ikke å frykte nattens redsler, heller ikke pilene som flyr om dagen.» Selv når det oppleves som stemmene overdøver hans stemme, Han er nær oss. Selv om hans ord kommer som en visken i stillheten, er det mulig for deg å høre ham.

Gruppen i San Damiano (Assisi) med S.Rosella, S.Vanessa, S.Mariaelene 2.,3., og 4. fra venstre.S.Rosalba (til høyre)

Et rundhåndet utbytte på grunn av egen innsats

Sr. Rosalia Fávero
Nord/Nordøst Regionen, Brasil

Søster Rosalia til venstre , arbeider sammen med vinner fra AMAC

Nærværet til St. Josephsøstrene i kommuniteten til São João dos Patos, Maranhão i Nordøst Brasil, har gitt rom for en annen måte å leve kommunitet på. Ved å lytte til realiteten, blir det gitt svar som er med på å skape arbeid, muligheter, et bedre liv og omsorg ,og for å ta vare på naturen. Det største initiativet, som førte til dette var Kvinnenes Forbund for å fremme kreativ håndarbeid (AMAC). AMAC har eksistert i 23 år og samler kvinner som broderer, virkelig kunst arbeider, som har marked både i Brasil og andre land. Kvinnene i Forbundet får undervising både i troen og opplæring som gjør dem i stand til å være entreprenører, til å ta ansvar for egen bedrift. Denne finansielle utdannelsen gjorde det mulig for mange av dem å gjennomføre endringer i eget liv. De kunne ta vare på eget hjem, sørge for akademiske studier for barna til og med for seg selv. Noen har til og med klart å få en høyere utdanning. I dag er disse kvinnene ledere i familien og i samfunnet de lever i.

I Maranhão staten, har de stått på og har vunnet to utmerkelser, en for å være det best organiserte forbundet, den andre for de vakreste broderi arbeidene . De er kvinner som er i stand til å ha egne meninger og svare på utfordringene som er en følge av livet, fordi de også har meninger som er en hjelp i å ta gode avgjørelser, Mulighetene som Forbundet ga dem gjorde dem fri fra å arbeide for mellommenn, mennesker som kjøpte deres arbeider for en lav pris og solgte dem til høy pris og beholdt avkastningen for seg selv.

Denne situasjonen som gjentok seg stadig i området gjorde folk avhengige og fattige, faktisk de levde nesten som tiggere.

I dag er medlemmene i AMAC lykkelige kvinner, som lever med verdighet. De opplever avkastning av eget arbeide og er på høyden i sitt kall som hustru, mor og aktive medlemmer av samfunnet.

Internasjonal kongress for de ansvarlige for klosterutdanningen

Sr. Elisa Fátima Zuanazzi
Lagoa Vermelha provinsen, Brasil

Elisa (Brasil), Anette (Norge), Rohini og Sophia(India) og Rosella (Italia) fra venstre mot høyre

Den Internasjonale kongressen for de ansvarlige innen klosterutdanningen ble organisert av Instituttet ansvarlig for Det Gud-viede og Apostoliske liv i Roma i tiden 7.-11.april 2015. Målet var en bevisstgjøring om at vedvarende formasjon er en del av Kirkens og verdens hjerte.

Det var Pave Frans som 11. april talte om kongressens tema: «Å leve i Kristus, i overensstemmelse med Evangeliet». Vi fikk også anledning til å dele våre erfaringer innen formation med Generalrådet.

Jeg tror at Kirken og det gud-viede livet lever i en overgangstid, noe som også har skjedd tidligere i historien. Vi vet at vi lever i en risikofylt verden og at det er viktig at vi vet hvilken retning vi skal gå. . Vi lever virkelig i en tid med verdi kriser, i en ny digital kultur som hver dag overrasker oss , som fremmer risiko og uventede konsekvenser.

Begrepet personlig frihet leder til overbærenhet (toleranse,frisinnethet)med den store følgen at vi handler uten å ta ansvarbevisste valg. Det er en autoritets krise med en generasjon voksne som ikke vet hvordan de skal kommunisere /dele sine erfaringer og sin arv med de unge. Dette er de tvilsomme og den lett levde data verden, som ikke står i forhold til realiteten,til en pluralisme av kulturer som noen ganger fører til omstridte handlinger. Jeg tror at midt i alt dette, er det ikke kalls krise for Herren fortsetter alltid med å kalle. Men det er en mangel på forståelse og sammenheng. Pave Frans sa:»Jeg er overbevist om at det ikke er en kallkrise der hvor det finnes gud- viede personer .De er personer som er i stand til gjennom sine liv å vitne om skjønnheten i å leve ordenslivet.Dersom det ikke finnes vitnesbyrd, er det ingen konsekvens, da vil det heller ikke være kall.»

Jeg mener at det er ikke nødvendig at vi er perfekte, for vi er svake kvinner og menn , men vi må være ekte.

Ved å følge møtene følte jeg at det gud - viede livet må tilpasse fokuset og vårt Evangeliske nærvær i verden.

Kongressens tema klargjorde metoden som er nødvendig for å finne vår kjerne identitet, leve med Kristus, ifølge det Evangeliet lærer oss : en våken utdanning og formasjon som vekker oss og får oss ut av vår føyelighet; ydmyke og intelligente tilgjengelighet av dem som «lærte å lære» i det vi lar oss bli berørte av vår egen livskrise på alle nivåer; og tillater oss å lære å søke Gud i alt, både i de hyggelige som de vanskelige situasjoner.

Det er et pressende behov at vi betrakter den første utdanningen ut fra det perspektivet at dette er en læring som skal foregå hele livet. Dette fremmer en identitet som leder og fyller ordenspersonen hver dag. Det hjelper oss til ikke å falle i en situasjon av åndelig apati og at vi slutter med å be, at vi har en overdreven fokus på vårt profesjonelle liv, og har lett for å falle bort fra vårt viktigste engasjement som Gud -viede ordenspersoner.

Som kongregasjon er vi satt inn i verden, og vi ønsker å være «Enhetens og forsoningens søstre i verdens periferier.». Vi ble inspirert av Generalrådet til å granske vår sjenerøsitet. Da jeg henga meg til Gud i kongregasjonen, hadde jeg ingen styring av livet mitt, fordi det er den Hellige Ånd som kommer til å lede meg til og med dit jeg ikke ville ha valgt selv. Dersom jeg gir tiden og talentene jeg både har og ikke har, og gir meg fullt og helt , vil det da føre til at mine gaver og talenter blir fylt med åndens sjenerøsitet ? Denslags søstre har vår Kongregasjon behov for. Vi må gå fremover,og leve «mer» som vår grunnlegger Jean Pierre Médaille har gjort før oss.

Redaktør
Barbara Bozak
Andréia Pires

Grafisk design
Andréia Pires

Oversettelser
Agnès Moussière
Cristina Gavazzi
Joyce Baker
Margherita Corsino
Maria Elisabete Reis
Marie-Kristin Riosianu
Marie-Pierre Ruche

Distribusjon
Rosalia Armillotta
www.csjchambery.org

E-post
icc@csjchambery.org